

★ ΑΠΟ ΤΑΣ ΦΩΤΟΣΚΙΑΣΕΙΣ ★

ΤΟ ΜΑΤΩΜΕΝΟ ΓΡΑΜΜΑ

I

ΥΠΕΡΑΕΚΟΝΤΟ ΑΚΟΜΗ ΕΚΠΝΕΟΥΣΑ ΜΕΡΙΚΑΙ ΑΚΤΙΝΕΣ ΗΛΙΑΚΟΥ ΦΩΤΟΣ, ΕΝΩ ΟΦΡΕΙΣ ΠΑΛΛΕΥΚΟΝ ΝΕΦΩΝ ΕΛΑΜΒΑΝΟΝ ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΔΥΣΙΝ, ΩΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗΝ, ΧΡΥΣΗΝ ΑΝΤΑΥΓΕΙΑΝ.

Ἡ αἰθουσα, μουσεῖον καλλιτεχνημάτων, ἐδέχτο δειλῶς τὸ ἡμίφως εἰς τὸ ὁποῖον ἐξήστραπτον τὰ πλαίσια τῶν εἰκόνων. Εἰς τὸ βάθος παρὰ τὸ κλειδοκύμβαλον, ἀνεκεκλιμένη μετὰ νοηλείας προσέπαιξε μὲ τὴν ἄκραν μουσικοῦ τεμαχίου ἡ Ἀνθὴ, ἡ χαριτωμένη νύμφη τῆς καρδίας του. Αὐτὸς — εἰκοσθετὴς — ἐκεῖ πλησίον ἐταλαντεύετο ἐπὶ κινητῆς ἑδρας σιγῶν, κατακκόκκινος, μελαγχολικὸς, μετὰ τὴν κεφαλὴν ἀσυνειδήτως πρὸς τὴν ἐστραμμένην, οἶονεῖ προσμετρῶν τὰ ποικίλματα τῆς ὁροφῆς.

Εἰς τὸ κοιμητήριον ἐκεῖνο τῶν αἰσθημάτων αἰφνης ἠκούσθη ἡ φωνὴ τῆς Ἀνθῆς, οἶονεῖ ἀπὴλχης διακοπείσης ὁμιλίας.

— Εἶμαι ἐλευθέρη νὰ πράξω ὅ,τι θέλω. Ἐπίστευσα εἰς σέ· ἦτο πολὺ κακόν, πολὺ ἀσχημον αὐτό... Λοιπόν, μὴ ὀρκίζεσαι, περιττόν. Τὸ γράμμα εἶνε ἐδῶ καὶ δὲν ἔχεις ἄλλο νὰ κάμῃς μετὰ τὴν ἀποκάλυψιν αὐτὴν ἢ νὰ φύγῃς, νὰ φύγῃς, κύριε...

Καὶ ἠγέρθη πρώτη αὐτὴ.

Ἐκεῖνος ἐδῶπα: Ἐὰν ὑπῆρχε ἀρετὸν φῶς εἰς τὴν αἰθουσαν, θὰ ἐβλεπε ἡ Ἀνθὴ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς του. Δάκρυα ἀπελπισίας:

— Καὶ ἐὰν εἶμαι θύμα ἀπάτης, λωποδυσίας;... Καὶ ἐκάστη λείψ ἐξερχομένη τοῦ στόματός του ἀνῆρχετο ὅλην τὴν φωνητικὴν κλίμακα τῆς ἀγωνίας.

— Ἐκδικήσου σύ, ἀλλ' ἐμὲ ἀφήσε νὰ σὲ οἰκτείρω.

Ἐδέχθη τὸν κεραυνὸν ἀπὸ τὰ χαριτωμένα ἐκεῖνα χεῖλη, τὰ ὁποῖα περιπαθεῖς στίχους ἐγνώριζαν.

Καὶ ἀφῆκε τὸ στάδιον ἐλεύθερον εἰς τὴν εὐγλωττίαν της.

— Ἀλλ' ἐστὼ τώρα εἶμαι ἐντελῶς ἐλευθέρη διὰ νὰ ἀντικαταστήσω τὴν ἐλαφρότητα τὴν ἰδικήν σου μὲ ἐν εἰλικρινὲς αἰσθημα ἄλλου... Δὲν σὲ ἐξηνάγκασα εἰς τίποτε, εἰς καμμίαν θυσίαν. Σὺ ἀπεδείχθη ὅτι ἠθέλησες νὰ παίξῃς μαζὶ μου· ἐγὼ δὲν ζητῶ τίποτε ἄλλο ἀπὸ σέ ἢ νὰ μὲ ἀφήσῃς ἡσυχον. Τοῦτο εἶναι δικαίωμα ἰδικόν μου, εἶνε καθῆκον ἰδικόν σου. Αὐτὸ ἀπαιτεῖ ἡ ἰδική μου εἰλικρίνεια, αὐτὸ ἐπιβάλλει ἡ ἰδική σου ἀξιοπρέπεια.

ἠθέλησε νὰ ἀπαντήσῃ, τόσον σκληρῶς λακτιζόμενος ἀλλὰ προέβη μόνον εἰς συγκεχυμένην χειρονομίαν. Τὸ ἄδικον ἦτο τόσον προφανές, ὥστε

τὸν ἐπνίγε, ἐχαμήλωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ συνεσπάρσθησαν τὰ χεῖλη του εἰς πικρότατον μειδίαμα.

— Βεβαίως γελᾷς διὰ τὴν ἀνοησίαν ποῦ εἶχα νὰ σὲ πιστεύω τόσον καιρόν...

— Εἶσαι κυρία νὰ κάμῃς ὅ,τι θέλεις. Δύνασαι νὰ κάμῃς τὴν καρδίᾳ σου — ἐὰν ἔχῃς τέτοιο πρᾶγμα δυσεύρετον σήμερον — τόσα κομμάτια ὅσα βλέμματα προσηλοῦνται ἐπ' αὐτὴν σου γάθε φορὰ ποῦ πᾶς περίπατο. Ἀλλὰ εἶναι πολὺ ἄδικον, εἶναι φρικτὸν νὰ ἀμφισβητῇς τὸν ἔρωτά μου, νὰ ἀρνεῖσαι εἰς ἐμὲ συνειδήσιν. Ἐνῶ νὰ σὲ ἐμπαίξω...

— Τὸ εἶδα μὲ τὰ μάτια μου, τὸ ἀκουσα μὲ τὰ αὐτιά μου. Ἐπεῖτα θέλεις καὶ ἄλλην ἀπόδειξιν; Τί ἐγείνει τὸ γράμμα μου;

— Τὸ ἔχω θάψῃ εἰς ἓνα κρυφὸ συρτάρι...

— Τὸ ὁποῖον εἶνε ἐντελῶς κενόν.

— Σοῦ ὀρκίζομαι πῶς τὸ ἔχω...

Ἐπευδεδετο, ἀλλ' ἠθέλε νὰ τὸν πείσῃ διὰ παντὸς τρόπου, σωζόμενος ἐπὶ τέλους καὶ αὐτὸς μίαν φορὰν. Τὸ εἶχε δώσει τὸ γράμμα εἰς τὸν καλλίτερόν του φίλον, τὸν Κίμωνά αὐτὸς θὰ ἐπροτίμα νὰ ὑφίστατο οἰονδῆποτε μαρτύριον παρὰ νὰ προδώσῃ τὸ ἄγνον αἰσθημα τοῦ φίλου του. Τὸν ἐγνώριζε καλά.

Ὁ ὀργανισμὸς του εἶχεν ὑποστῇ τοιοῦτον κλονισμόν, ὥστε ἐσύρθη διὰ νὰ ἐξέλθῃ τῆς αἰθούσης.

Ἀλλ' ἡ Ἀνθὴ ἄμα τὸν εἶδε νὰ ἀπομακρύνεται ἔτρεξε πίσω του.

— Νὰ μοῦ δώσῃς τὴν φωτογραφίαν μου. Σοῦ εἶνε περιττή. Ἐπεῖτα, δὲν θέλω νὰ τὴν ἰδῶ νὰ κάμῃς περιοδίε εἰς τῆς τσέπης τῶν φίλων σου...

— Ὅλα, ὅλα θὰ γίνουν, εἶπεν ἐκεῖνος μὲ μίαν ἀγωνίαν.

— Ἀκουσα τόσα ψέμματα ἕως τώρα! ἐπρόσθεσεν ἡ Ἀνθὴ μὲ τόσῃ καταφρόνησιν, ὥστε ἐκεῖνος μὲ πνιγμένην φωνὴν μόλις κατόρθωσε, ρίπτων τελευταῖον βλέμμα, νὰ εἰπῇ:

— Τὴν ἀλήθεια θὰ τὴν μάθῃς ἀπόψε, ἀπόψε. Καὶ ἠφανίσθη ἀναμιχθεὶς εἰς τοὺς διαβάτας τῆς οδοῦ.

Ἡ Ἀνθὴ τὸν ἐλυπήθη. Εἶχε δίκαιον νὰ ἀγανακτήσῃ ὅταν ἐβλεπε τὸ αἰσθημὰ της τὸ ὁποῖον εἶχε περικλείσῃ εἰς τὸ μόνον ἐμπιστευτικόν γράμμα ποῦ χάριν αὐτοῦ καὶ μόνον ἔγραψε εἰς τὴν ζωὴν της, νὰ τὸν ἐκθέτῃ, νὰ τὸν ἐξετελέζῃ ἀνακοινῶν αὐτὸ εἰς τὸν ἓνα καὶ εἰς τὸν ἄλλον. Ἀλλ' ἐννόησε ὅτι ἐδείχθη πολὺ σκληρὰ. Κατεδίκασε τὸν ἑνοχον εἰς τὴν ἐσχάτην τῶν ποιῶν. Εἰς τὸν ἔρωτα ὃ' ἐσχάτην ποινὴ εἶνε ἡ ἐγκατάλειψις.

Τὴν ποινὴν ὁ ἴδιος ἠθέλησε νὰ ἐκτελέσῃ. Ἐξηπλώθη τὸ βράδυ εἰς τὸ κρεβάτι, ἦνοιξε μίαν ἀρτηρίαν του. Τὸ αἷμα ἐξεπῆδσεν ὀρμητικόν. Ἐπῆρε τὴν φωτογραφίαν της, τὴν ἔγραψε μὲ ἀφθόγους σταγόνας. Ἐδεσε προσωρινῶς τὸ χεῖρ του — εἶχε τὸ τελευταῖον αὐτὸ θάρρος — ἐκλείσε εἰς ἓνα φάκελλον τὸ γράμμα, τὸ ἐπῆγραψε, ἀφήρεσε τὸν ἐπίδεσμον, ἐξηπλώθη καὶ ἐκοιμήθη διὰ νὰ μὴ ἐξυπνήσῃ πλέον.

II

Ἡ Ἀνθὴ ἔπαιξε τὸν τρελλότερον χορόν. Ἡ νότες γοργὰς ἐχοροπηδοῦσαν ὥσάν νὰ ἠθέλαν νὰ

φύγουν από την κάμαρα, να χυθούν έξω εις τὸν δρόμον.

Κτυπᾷ ἡ πόρτα.

Ἐνα γράμμα! Ὁ ὑπηρετὴς, βιαστικός, εἶπε νὰ τὸ διαβάσῃ ἡ κ. Ἀνθὴ γρήγορα, διότι θέλουν νὰ ἐξηγηθῶν κάποιον θάνατον.

Με ὅσιν ταχύτητα ἐπαιξε πρὸ ὀλίγου, μὲ τὴν αὐτὴν ἀπεσφράγισε τὸν φάκελλον.

Ἡ φωτογραφία τῆς πληγυρισμένης εἰς τὸ αἷμα. Τὴν ἐπλημμύριζεν ὁ στεναγμὸς τὰ χεῖλη τῆς ὅμως εἶχαν ἀκουσθῆν ἐπάνω εἰς τὴν εἰκόνα καὶ ὁ στεναγμὸς μὲν ἤκουσθη.

— Ἀπάντησις μποροῦσε νὰ δοθῇ ἂν ἐξοῦσε ἐκεῖνος. Πῆγαινε...

Ἐφυγεν ὁ ὑπηρετὴς καὶ αὐτὴ ἐκυλίσθη εἰς ἓνα καναπέν.

Οἱ λυγμοὶ ἦσαν τόσον πολλοὶ, ὥστε ὥραιότεραν μουσικὴν, εἰς τὸ ἀνεδαῖμα τῆς εἰς τοὺς οὐρανούς, δὲν θὰ ἤθελεν ἡ ψυχὴ τοῦ αὐτοκτονήσαντος.

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

κ κ κ

ΘΑΝΑΤΟΣ ΔΥΤΟΥ

αἱ ἔρρεγχε τὸν ἐπιθανάτιον ρόχχον ἐνῷ περίε, εἰς τὰς ἄλλας κλίνας, μὲ τὰ ὅμματα ἀπλανῆ καὶ προσηλωμένα ἐπ' αὐτοῦ, παρηκολούθουν καὶ τὰς ἐλαχίστας κινήσεις τοῦ μὲν ἄνοιγοκλειομένου στό-

ματός του.

Δύται καὶ αὐτοί, ἐκ τοῦ ἰδίου νοσήματος πάσχοντες, παρηκολούθησαν ὅλα τὰ συμπτώματα τοῦ ψυχωραγοῦντος συναδέλφου των καὶ προβλέποντες καὶ δι' ἑαυτοὺς τὸ ἀναμενόμενον μοιραῖον τέλος, ἀκίνητοι ὡς ἐκ τῆς παραλυσίας, ἦσαν ἀπολιθωμένοι ἐν τῇ ὥχρη-τητι τοῦ προσώπου των.

Καὶ τὴν εἰκόνα ταύτην ἐφώτιζαν ποῦ καὶ ποῦ, ὡς ἐκ τοῦ κλυδωνισμοῦ τοῦ σκάφους, οἱ διὰ τῶν φεγγίτων τοῦ θεραπευτηρίου τοῦ πλοίου διολισθαίνουσαι τελευταῖαι ἀκτῖνες τοῦ δύνοντος ἡλίου ἀναμένοντες τὸ τέλος τοῦ δύτου, ὅπως τὸ ἀναγγεῖλῃ τὴν ἐπιούσαν, ἀνατέλλων, εἰς τὴν δύσμοιρον μητέρα του.

Καὶ τὸ τέλος ἐπῆλθε. Καὶ ὁ δύτης ἀνέ-θωσε τὴν ὑστάτην πνοήν, ἐν τῇ σπαρακτικῇ ἐκείνῃ σιγῇ ἣν δὲν διέκοπτον οὔτε θρῆνοι τῆς μητρός, οὔτε ὀδυρμοὶ τῆς συζύγου, οὔτε κοπ τοῖ τῶν τέκνων, ἀλλ' ὁ μονότονος ρυθ-μὸς τῆς στρεφόμενης ἑλικος καὶ ὁ ρόχθος τῶν πρὸς πῶραν θραυομένων κυμάτων.

..... Τὸ ἄρμα τοῦ ἡλίου ἀναφαίνεται ὀπισθεν τῶν ἐξ ἁμμου γηλόφων τῆς ἐρήμου. Τὸ πᾶν εἶνε χρυσοῦν καὶ ρόδινον. Καὶ ὁ ὑπὸ τόσης λαμπρότητος προαγγελλθεὶς ἀστὴρ, ἐξ-έρχεται τέλος ἐκ μιᾶς νεφέλης φωτεινῆς καὶ

ρίπτει τὰς πρώτας ἀκτῖνάς του ἐπὶ τοῦ πτώ-τατος τοῦ δύτου, τοῦ ἐξηπλωμένου ἐκτάδην ἐπὶ τοῦ καταστρώματος.

Ἡ μηχανὴ κρατεῖ. Ἡ σημαία καὶ ὁ ἐπι-σείων μεσιστίων ὑποστέλλονται ἐνῷ τοῦ πλοίου τὸ πλήρωμα, παρετεταγμένον ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, παρακολουθεῖ ἀσκεπές, μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαθείας, τὰς εὐχὰς τὰς ἀπαγ-γελομένας ὑπὸ τοῦ ἐκπληροῦντος χρέη ἱε-ρώως ναύτου.

Καὶ μετὰ τὰς εὐχὰς, παφλασμοὶ ὕδατος ἀκούεσθαι. Εἶνε ἡ θωπεῖα τῆς θαλάσσης, ὁ τε-λευταῖος ἀσπασμὸς ποῦ δίδει εἰς τὸν νεκρὸν, τὸν ὅποιον δέχεται εἰς τοὺς κόλπους τῆς—εἰς τὸν νεκρὸν ὁ ὅποιος εἶχεν ἀφιερῶσθαι ὁλό-κληρον τὴν ζωὴν του εἰς αὐτήν, τὴν τόσον θηριώδη ἐρωμένην του.

Ἀντὶ τῆς μητρός του, ἀντὶ τῆς συζύγου του, ἀντὶ τῶν τέκνων του, τὸν ἀσπάζεται νεκρὸν μόνον ἡ θάλασσα!

..... Ἡ σημαία καὶ ὁ ἐπισείων ἐπεί-ρονται εἰς τὴν θέσιν των, ἡ μηχανὴ κινεῖται ἐπὶ τὰ πρῶτα καὶ τὸ πλοῖον ἐξακολουθεῖ τὴν πορείαν του.

Ἀκταὶ Βαρβαρίας. Ἐπὶ τῆς «Κρήτης».

ΝΑΥΤΙΚΟΣ

Η ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ (*)

Με τὸν θάνατον τοῦ Κουτούζη, ἡ τέχνη δὲν ἔμεινε ὁρμηκὴ. Τὸν διεδέχθη ἕτερος Ζακύνθιος, ὁ Νικόλαος Καντούνης, ἱερεὺς καὶ οὗτος.

Ὁ Καντούνης ἐγεννήθη τῷ 1768. Ὁ πα-τὴρ αὐτοῦ, τὸ ὄνομα Ἰωάννης, ἦτο ἱατρός, ποιητὴς περιπαθὴς, συγγραφεὺς Χλωρίδος τῆς Ζακύνθου μὴ δημοσιευθείσης, καὶ ἐμμέτρου κω-μωδίας ὑπὸ τὸν τίτλον οἱ Γιαννιώταις, δι' ἧς διεκωμῶδει τοὺς ἐμπειρικοὺς ἱατροὺς, οἵτινες ἐξ Ἠπείρου ἤρχοντο εἰς Ζάκυνθον, ἔχοντες ἐν πῇ-ρᾷ τὰ φάρμακα. Ἐπὶ δὲ μετέφρασεν ἐμμέτρως τὸν Μεταστάσιον.

Ὁ οἶκος τοῦ Καντούνη δὲν ἦτο εὐπατρίδης· ἀλλὰ πλουσιώτατος καὶ ταῖς πάσι προσφιλές.

Ὁ Νικόλαος Καντούνης ἠκρασάσθη τῶν μα-θημάτων τῶν ἐν Ζακύνθῳ διδασκάλων καὶ ἰδίως Ἀντωνίου τοῦ Μαρτελάου, τοῦ ἐχθροῦ τοῦ Κου-τούζη.

Ἡ φύσις ὅμως εἶχε τὸν Καντούνην προικίσαι μὲ ἐξάίρετον πρὸς τὴν ζωγραφικὴν τέχνην κλί-

(*) Συνέχεια.